

по успостављању легитимне владавине.

У пресуди предмета Василеску против Румуније Суд је такође утврдио постојање трајне повреде права, зајемченог чланом 1. Првог протокола. Елементи тог случаја су били следећи. Полиција је 1966. без налога претресла стан подносиоце представке. Том приликом је пронашла и запленила више од 300 златних новчића, чије је поседовање било кажњиво по тадашњем закону. Новчићи су предати у депозит месном огранку Народне банке и отад им се губи траг. По промени режима, г-ђа Василеску је 1992. поднела тужбу за повраћај одузетих предмета. Првостепени и жалбени суд су пресудили у њену корист, али је јавни тужилац против тих одлука уложио ванредно правно средство пред Врховним судом. Највиша инстанца је укинула раније пресуде, па је тужила поднела представку у Стразбуру.

Суд је у овом случају утврдио повреду права на мирно уживање имања из члана 1. Првог протокола. У свом резонувању Суд се позвао на пресуде донете у предметима Лоизиду и Папамихалопулос, о којима је напред било речи. Образлажући изреку пресуде, Суд је навео следеће: „Жалба подносиоце представке се односи на трајну ситуацију, која још увек постоји.“

Јасно је из оваквог образложења да се Суд приклонио сопственој пракси израженој у оном низу пресуда, које за полазну тачку у закључивању узимају трајну повреду права, или како се Суд у пресуди изразио, трајну ситуацију. Подносиоца представке је на предметима чији је повраћај тражила изгубила државину деценијама пре него што је њен предмет доспео пред Суд, који је закључио како је њено својинско право услед тога било трајно повређено.

У још једном предмету у којем је Румунија била одговорна Суд је у основи заузео исти став. Реч је о пресуди случаја Брумареку против Румуније. Подносилац представке је пред домаћим правосуђем успео са захтевом за реституцију, али је јавни тужилац Румуније уложио ванредно правно средство против правноснажне пресуде, на основу којег је ова била укинута. По схватању Суда, такво укидање пресуде представљало је задирање у мирно уживање имања, па самим тим повреду члана 1. Првог протокола на штету подносиоца представке. Суд је стао на гледиште да је пресуда донета по ванредном правном леку нарушила равнотежу јавног и приватног интереса, па се о природи повреде права подносиоца представке овако изразио: „Постојала је и наставља да постоји повреда члана 1. Првог протокола.“

Из овакве формулације је јасно да се Суд приклонио схватању о постојању трајне повреде одредбе о заштити права на мирно уживање имања.

Истоветна фигура трајне повреде права на мирно уживање имања по члану 1. Првог протокола провлачи се, дакле, кроз један низ пресуда донетих крајем прошлог и почетком овог века. Та фигура, међутим, није једина,